

מחודדים

ת"ר ושננתם שיהיו דברי תורה מחודדים נפין (קידושין 5).

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ

הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ז ניסן תשע"ז

גליון
312

המרכז העולמי להפצת סיכומי הדף היומי 'מחודדים'

מאחלת ומברכת לכל קוראינו וידידנו ברחבי תבל

בשנה טובה ומתוקה ונכתב ונחתם בספרן של צדיקים גמורים
לחיים טובים ולשלום וימלא השם משאלות לבנו לטובה

מצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות שלומדים ממורא אב ואם שנשים חייבות, ולא לומדים מתלמוד תורה ופריה ורביה שפטורות שהם שני כתובים הבאים כאחד ואין מלמדים.

מה שתנן במשנה שכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות, אע"פ שיש שהם חייבות כגון מצוה שמחה והקהל, וכן תנן שכל מצות עשה שאין הזמן גרמא חייבות אע"פ שיש מהם שפטורות כגון תלמוד תורה פריה ורביה ופדיון הבן שאין למדין מן כלל אפילו אם כתב בו חוץ.

קידושין דף ל"ה .

יום א' ב' דראש השנה תשפ"ד

מצות עשה שאין הזמן גרמא/איסור השחתה
פאת זקן

דף ל"ה - ע"א

מצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות, שלומדים במה מצינו ממורא אב ואם שנשים חייבות שכתוב 'תיראו' והיינו שנים בין איש ובין אשה, ולא לומדים במה מצינו מתלמוד תורה שנשים פטורות שתלמוד תורה ופריה ורביה הם שני כתובים הבאים כאחד ולא לומדים מהם לכל התורה, ולרבי יוחנן בן ברוקא שנשים חייבות בפריה ורביה, תלמוד תורה ופדיון הבן שנשים פטורות בהן הם שני כתובים הבאים כאחד ולא מלמדים, ואע"פ שפריה ורביה ומורא הם ג"כ שני כתובים הבאים כאחד ולמדים מהם שנשים חייבות במצות עשה שאין הזמן גרמא, משום שהרי צריך לכתוב בשניהם שנשים חייבות, בפריה ורביה שכתוב 'וכבשוה' וס"ד שאשה אין דרכה לכבש, ומורא אב ואם שס"ד שאשה אין בידה לעשות.

למ"ד שני כתובים הבאים כאחד מלמדים אע"פ שתלמוד תורה ופדיון הבן הם שני פסוקים שנשים פטורות ממצות עשה שאין הזמן גרמא, מ"מ בכל התורה הן חייבות שנאמר 'והיה לך לאות על ירך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת ה' בפיך' הוקשה כל התורה לתפילין מה תפילין מצות עשה שהזמן גרמא ונשים פטורות אף כל התורה, וכיון שצריך היקש לפוטרים שומעים ממצות שאין הזמן גרמא חייבות, ובמקום שיש היקש שוב לא לומדים ממה מצינו ממצה והקהל לחייב נשים במצות עשה שהזמן גרמא.

למ"ד תפילין מצות עשה שאין הזמן גרמא ואי אפשר ללמוד מתפילין שנשים פטורות במצות עשה שהזמן גרמא, לומדים שפטורות ממה מצינו שפטורות ממצות ראייה, ולא לומדים

קידושין דף ל"ד.

יום שב"ק א' דראש השנה תשפ"ד

נשים לעניין חיוב מצות עשה שהזמן גרמא

דף ל"ד - ע"א

כל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות כתפילין

ציצית (גם למ"ד חובת טלית הוא וכן למ"ד חובת גברא היא כסות לילה פטור ביום היינו משום שהיום והלילה גורמים החיוב) סוכה ולולב, שלומדים מה מצינו מתפילין שמצות עשה שהזמן גרמא הוא שלילה ושבת ויום טוב אינו זמן תפילין ונשים פטורות שהוקש לתלמוד תורה בין בפרשה ראשונה ובין בפרשה שניה ונשים פטורות מתלמוד תורה, ולא לומדים תפילין למזוזה שנשים חייבות שלא הוקש למזוזה בפרשה שניה. מזוזה אין לומדים להקיש לתלמוד תורה שנשים פטורות, שבמזוזה כתוב 'למען ירבו ימיכם' וגם נשים צריכות לחיות.

סוכה מצות עשה שהזמן גרמא היא ואעפ"כ כתוב 'זכורך' למעט נשים, לאביי משום שס"ד שתשבו כעין תדורו באיש ואשתו, לרבא משום שס"ד שלומדים ט"ו ט"ו מחג המצות שנשים חייבות במצה.

דף לד - ע"ב

מצות ראייה מצות עשה שהזמן גרמא ואעפ"כ כתוב זכורך למעט נשים שס"ד שלומדים ממצות הקהל שנשים חייבות.

שמחת החג נשים בכלל החיוב אע"פ שמצות עשה שהזמן גרמא, שאין חובת השמחה תלויה בה אלא על בעלה שישמחנה, וכן אלמנה המצוה מוטלת על מי שהיא שרויה אצלו.

תפילין וראייה נשים פטורות, ולא אומרים שכתבו התורה כדי שנלמד ממנו לכל התורה שנשים חייבות מכח לימוד שני כתובים הבאים באחד ואינם מלמדים, שאם לא כתב פטור בתפילין ס"ד שחייבות שהוקש למזוזה, ואם לא כתב ראייה ס"ד שחייבות שלומדים מהקהל.

מצה והקהל נשים חייבות ולא לומדים מהם לכל התורה שנשים חייבות במצות עשה שהזמן גרמא, משום שכתבה התורה משום יתור ללמוד מהם לכל התורה שנשים פטורות מכח לימוד שני כתובים הבאים באחד אין מלמדים, שחיוב הקהל בנשים יתור הוא שאם טף חייבים כל שכן נשים.

ממצה והקהל שחייבות שהיו שני כתובים הבאים כאחד, ולרבי יהודה ששני כתובים הבאים כאחד מלמדים לומדים שהם פטורות ממצה הקהל ושמתח יו"ט, וסובר שהאשה בעצמה חייבת בשמתח החג ושלא כשיטת אביו בעלה מחויב לשמחה (ולאביו י"ל משום שחייבת בקידוש היום והגו' פסוקים הבאים כאחד) והיו שלשה כתובים הבאים כאחד.

כל מצות לא תעשה בין שהזמן גרמא בין אין הזמן גרמא אחד האנשים ואחד הנשים חייבים, שנאמר 'איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם', ולא רק משום שחס רחמנא עלה שיהא לה כפרה, אלא גם בכל הדינים שנאמר 'אשר תשים לפניהם', ולא רק דינים משום שאם אינה בכלל אין לה חיים אלא גם בשור המועד שהרג אדם כמו שכתוב 'והמית איש או אשה' שיתחייב ההורג מיתה וחייב כופר.

דף ל"ה - ע"ב

בנות כהנים אינן מוזהרות על איסור טומאת מת שנאמר 'אמור אל הכהנים בני אהרן' ולא בנות אהרן.

נשים אינם מוזהרות בלאו לא תקיפו פאת ראשכם ובלא תשחית את פאת זקניך שכל שישנו באיסור השחתת זקן ישנו באיסור הקפת ראש, ונשים אינן מוזהרות על איסור פאת זקן, או משום שסתם נשים אין להן זקן, או משום שינוי הפסוק שכתוב 'לא תקיפו פאת ראשכם' לשון רבים ואח"כ כתיב 'ולא תשחית פאת זקניך' (לשון יחיד) ודורשים זקניך ולא זקן אשתך, או שלומדים מגזירה שוה פאת שכתוב בישראל מפאת שכתוב בכהנים ובכהנים נתמעטו בנות אהרן.

כתוב בישראל 'לא תשחית פאת זקניך' וכתוב בכהנים 'ופאת זקנם לא יגלחו' לומדים בגזירה שוה ליתן את האמור בזה לזה שאינו חייב אלא בגילוח שיש בו השחתה והיינו תער.

'איש או אשה כי יהיה בו נגע בראש או בזקן' שאם העלתה אשה שיער בזקנה הוי סימני נגע כדין נתיק זקן.

לשיטת איסי נשים אינן מוזהרות בלאו ולא תשימו קרחה, שנאמר 'בנים אתם לה"א לא תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת כי עם קדוש אתה לה"א, שממעטים נשים שכתוב בנים ולא בנות לקרחה שאינה אלא במקום שיער, ומרבים נשים לגדידה מעם קדוש לה"א כיון שיש גם שלא במקום שיער.

קידושין דף ל"ו . יום ב' פרשת האזינו ג' תשרי תשפ"ג

איסור קרחה בין עיניכם למת/נשים בדיני קרבנות/הזאת פרה אדומה/תנופה

דף ל"ו - ע"א

'בנים אתם לה' אלוקיכם לא תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת' לאיסי נשים פטורות, והטעם לאביו שלומדים גזירה שוה מלא יקרחו שכתוב בכהנים שנשים פטורות שנאמר שם 'בני אהרן' ולא בנות אהרן, או מכח ק"ו מכהנים שפטורות אע"פ שריבה בהם הכתוב מצות יתירות, לרבא שלומדים מגזירה שוה בין עיניכם הנאמר בתפילין שנשים פטורות.

נאמר בכהנים לא יקרחו קרחה בראשם, לומדים גזירה שוה לפסוק לא תשימו קרחה ביו עיניכם למת הנאמר בישראל ליתן הנאמר בזה לזה, מיתור קרחה לומדים שאם קרח חמש קריחות חייב על כל אחת ואחת, ולא רק בין עיניכם אלא בכל הראש שנאמר 'בראשם', ודווקא על המת שכתוב 'למת'.

גזירה שוה 'בין עיניכם' הנאמר באיסור קרחה לבין עיניכם הנאמר בתפילין לרבא לפטור נשים מלאו לא תשימו קרחה,

לאביו שמקום תפילין הוא בגובה הראש. 'בנים אתם לה' אלוקיכם', - לרבי יהודה רק בזמן שנוהגים מנהג בנים, לרבי מאיר בין כך ובין כך אתם קרויים בנים על ידי תשובה אפילו עבדו עבודה זרה.

משנה . נשים אינן סומכות על קרבנן ואינן מניפות כשמביאות קרבן שלמים, ואינן מגישות מנחה אפילו אם היא כהנת שאין העבודה כשרה בה, וכן קמיצה הקטרה מליקה קבלת והזאת הדם, חוץ ממנחת סוטה ונזירה שהן מניפות מנחתן בין כהנת ובין ישראלית (אע"ג שבלאו הכי מצות עשה שהזמן גרמא הוא קמ"ל שמח' ללי עבודה ועבודתן פסולה, חוץ מסמיכה שאינן פוסלות).

הזאת פרה אדומה כתוב פסוק שאלעזר מזה ושאר כהנים פסולים ואינו כשר אלא בסגן (מחלוקת היא וי"א שלדורות כשר בהדיוט) הזאת פנים דפר כהן המשיח ופר העלם דבר של ציבור כהן המשיח כתוב בהן והדייטים פסולים.

מנחת סוטה ונזירה, כהן מכניס ידו תחת יד בעלים ומניף, שכתוב 'ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות והניף' וצריך תנופת בעלים שלומדים גזירה שווה יד יד מקרבן שלמים (לתירוץ א' בתוס' לא הוי חציצה שכך גזירת הכתוב לתירוץ ב' הוי חציצה רק הכהן אוהו מלמטה והבי עלים מלמעלה).

קידושין דף ל"ז . יום ג' פרשת האזינו ד' תשרי תשפ"ג

מצוות התלויות בארץ ובגוף/מושבותיכם הנאמר בתורה

דף ל"ז - ע"א

משנה . כל המצוה שהיא חובת גופו של אדם נוהגת בין בארץ ישראל בין בחוץ לארץ, וכל מצוה שמוטלת על הקרקע ועל גידולים נוהגת רק בארץ (וע"י המשך הסוגיא).

'אלה החוקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ', חוקים אלו המדרשות, משפטים אלו הדינים, אשר תשמרון זו חזרה שעל ידי ששומרם בתוכו מביאו לידי מעשה, בארץ היינו מצות התלויות בארץ, אבל במצות התלויות על הגוף כגון לאבד עבודה זרה נאמר 'כל הימים אשר אתם חיים על האדמה' דהיינו גם בחוץ לארץ.

ערלה וכלאים אע"פ שהם מצות התלויות בארץ הלכתא גמירי לה שנוהג גם בחוץ לארץ (וע"י דף ל"ח); אבל איסור חדש - לת"ק נוהג רק בארץ ישראל שנאמר בו מושבותיכם והיינו בארץ לאחר שירשו וחילקו הארץ לשבת כל אחד בשלו, לרבי אליעזר אף חדש נוהג גם בחוץ לארץ ומושבותיכם היינו בכל מקום שאתם יושבים (וע"י ל"ט).

רבי ישמעאל הוכיח שכל מקום שנאמר בו ביאה ומושב אינו אלא לאחר ירושה וישיבה, ממה שנאמר בפרשת נסכים 'כי תבואו אל ארץ מושבותיכם' ועל כרחך אין פירוש מושבותיכם בכל מקום שאתם יושבים, שהרי בא הכתוב להטעינם נסכים בבמת ציבור וכמו שכתוב 'אשר אני נתן לכם' היינו לכולכם, ואם כן מושבותיכם אינו אלא במקום אחד אבל שבת כתוב רק מושבותיכם ולא נאמר בו ביאה נוהג בכל מקום, ועוד שבת ק"ו הוא שנוהג בכל מקום ממה שאיסור קל נוהג בכל מקום.

רבי עקיבא סבר מושבותיכם היינו בכל מקום שאתם יושבים, שסובר שהקריבו נסכים במדבר כמו שמצינו בקרבנות מילואים ואם כן על כרחך מה שכתוב בפרשת נסכים 'כי תבואו אל ארץ מושבותיכם' היינו בכל מקום שאתם יושבים ולא דווקא לאחר ירושה וישיבה (ולרבי ישמעאל שלמד ממושבותיכם הכתוב בנסכים שהיינו לאחר חלוקה וישיבה היינו משום סובר שבקרבן יחיד לא הקריבו נסכים במדבר).

נוהגת בארץ ולא בטלה קדושת הארץ, שנאמר 'זזה דבר השמיטה שמוט' ששמיטת כספים תלוי בשמיטת קרקע, ונוהג בכל מקום שנאמר 'כי קרא שמיטה לה'.

שילוח עבדים נוהג גם בחוץ לארץ שכתוב 'כי יובל היא', ואינו נוהג אלא כל זמן שהיובל נוהג בארץ שנאמר 'וקראתם דרוך בארץ'.

ספק כלאים בארץ אסור, בחוץ לארץ לרבי אלעזר ב"ר שמעון מותר, ולכן בסוריא לסובר שכיבוש יחיד לאו שמיה כיבוש ספיקו מותר, בחוץ לארץ שהוא רחוק יותר עכו"ם יורד ולוקט גם מכרם שזרע ירק בין הגפנים ומוכרו לישראל חבר, ובלבד שלא ילוקט ישראל חבר בעצמו.

ספק ערלה בארץ אסור, בחוץ לארץ לרבי אלעזר ב"ר שמעון מותר, גם לרבי יוחנן הסובר בדעת ר' אלעזר שערלה בחוץ לארץ אסור הלכה למשה מסיני משום שכן נמסרה ההלכה שבספק מותר

**קידושין דף ל"ט . יום ה' פרשת האזינו
'ו' תשרי תשפ"ד**

ספק ערלה/ערלה/כלאים/מצוות ועבירות

דף ל"ט - ע"א

ספק ערלה בחוץ לארץ - לרבי יוחנן אע"פ שמותר מכל מקום הואיל כשהוא ודאי ערלה אסור מהלכה למשה מסיני בספק לא יראה איך העכו"ם לוקט משם, **ולעולא** שערלה בחוץ לארץ אינו אלא מדרבנן לא אסרו אלא הזורע כלאים והליקטו בידיים, אבל עכו"ם שלקט מותר לקחת ממנו, ויש מתירים לישראל ללוקט ודאי ערלה ונותן לישראל כיון שאצל המקבל הוא ספק.

י"א לרבי אליעזר הגדול אין ערלה בחוץ לארץ, ולרבי יוחנן כל האומר כן לא יהיה לו נין ונכד משליך חבל בגורל בקהל ה', ואין דורשים היתר ספיקו ברבים, ואל תתיר להם לספק זה לזה אלא אבד אותם הפירות בידיים .

'את חקתי תשמורו' היינו את חוקתי שכבר חקתי לנח ובניו, 'בהמתך לא תרביע כלאים שדך לא תזרע' כשם שאיסור בהמה הוא בהרבעה ונוהג בין בארץ ובין בחו"ל כך איסור שדך לא תזרע כלאים היינו בהרכבת אילן ולוקים עליה גם בחוץ לארץ, אבל כלאי הכרם אסור מדרבנן, וכלאי זרעים מותר, **ורב יוסף** רצה להוכיח שאסור מהא דרב זרע כל מין בערוגה בפני עצמו, והגמרא דחה שעשה כן שלא להטריח השמש.

כלאי הכרם אינו חייב עד שיזרע חיטה ושעורה וחרצן במפולת יד.

דף ל"ט - ע"ב

מי שמצותיו שקולים מחצה זכויות ומחצה עונות ויש בין זכויותיו מצות כיבוד אב ואם או גמילות חסדים או הכנסת אורחים או הבאת שלום בין אדם לחבירו או תלמוד תורה מטיבים לו, ואם אין ביניהם אחד ממצות הנ"ל ועשה עוד מצוה מטיבים לו.

מי שזכויותיו מרובים מעונותיו - לאביי מריעים לו בעולם הזה לנקותו מעונותיו כדי שיטול שכר לעולם הבא, ודומה כמי ששרף כל התורה כולה ולא שייר ממנה אפילו אות אחת, וכל שעונותיו מרובין מזכויותיו מטיבים לו בעולם הזה כדי לטורדו לעולם הבא ודומה כמי שקיים כל התורה ולא חיסרה אות אחת ממנה, **לרבא** היינו לרבי יעקב אבל לחכמים מטיבים לו ומאריכים ימיו בעולם הזה ונוחל חיי עולם הבא.

נחלקו הברייתות בדעת רבי ישמעאל אם רק מתי שכתוב ביאה ומושב אז אומרים שהוא לאחר חלוקה וישיבה או גם מתי שכתוב מושב בלי ביאה, משום שכתוב ביאה ומושב במלך וביכורים והם שני כתובים הבאים כאחד ואינם מלמדים, ולמ"ד דווקא מתי שכתוב ביאה ומושב סובר שצריך לכתוב במלך שס"ד שיש למנותו מיד כדי שיצא לפנייהם במלחמה לכבוש ארץ ישראל, וס"ד חייבים בביכורים מיד שנהנה.

מושב שכתוב בשבת שס"ד הואיל שכתוב יחד עם המועדות ואינו חל אלא על ידי קידוש בית דין שבארץ ישראל, **ומושב שכתוב בחלב ודם** שס"ד שנוהג רק בזמן הקרבת דם וחלב על המזבח, **ומושב שכתוב במצה ומרור** שס"ד שנוהג רק בזמן קרבן פסח שנאמר על מצות ומרורים יאכלוהו, **ומושב שכתוב בתפילין** שעשה מצוה זו שבשבילה תיכנס לארץ ישראל.

**קידושין דף ל"ח . יום ד' פרשת האזינו
'ה' תשרי תשפ"ד**

אכילת מן/ז' אדר/ג' מצות נצטוו בכניסתם לארץ/השמטת כספים ושילוח עבדים/ספק ערלה וכלאים

דף ל"ח - ע"א

'ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח' ולא לפני כן, לסוברים שמושב שכתוב באיסור חדש היינו בכל מושבותיכם ולא אחר ירושה וישיבה כבר היו אסורים באיסור חדש ולא היו יכולים לאכול חדש עד שהקריבו העומר ממחרת הפסח, ולסוברים שמושב היינו אחר ירושה וישיבה מה שלא אכלו חדש עד אז משום שאכלו מן המן שבכליהם.

'ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד בואם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד בואם אל קצה ארץ כנען' שבשבעה באדר מת משה בארץ נושבת בערבות משה ואז פסק המן לרדת והיו מסתפקים ממנו שבכליהם בקצה ארץ כנען עד ששה בניסן.

'ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה' המן אכלו ארבעים שנה פחות שלושים יום מט"ז אייר עד ט"ז ניסן אלא שהעוגות שהוציאו ממצרים טעמו בהם טעם מן.

בז' אדר מת משה, שהרי נכנסו לארץ ישראל ב' ניסן שהיה ל"ג ימים לאחר מותו.

בז' אדר נולד משה שנאמר 'את מספר ימיך אמלא' שהקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים.

שלוש מצות נצטוו בכניסתם לארץ ישראל חדש כלאים וערלה, - **לרבי שמעון בן יוחאי** נוהג בין בארץ ובין בחוץ לארץ, שהרי חדש שאין איסורו לעולם שהרי מותר אחר ט"ז ניסן, ואינו אסור בהנאה ויש התר לאיסורו על ידי העומר, ואסור גם בחוץ לארץ שכתוב במושבותיכם והיינו בכל מקום שאתם יושבים קל וחומר ערלה שאסור בהנאה וכלאים שאסור גם לעולם ואין היתר לאיסורו שאסור גם בחוץ לארץ, **לרבי אלעזר ב"ר שמעון** כל מצוה שבקרקע שנצטוו לאחר כניסתם לארץ ישראל נוהג מדאורייתא בארץ ישראל, וערלה בחוץ לארץ לשמואל מדרבנן, **ולרבי יוחנן** למשה מסיני (ועי' דעת רבי אליעזר הגדול דף ל"ט) וכלאים מדרבנן.

דף ל"ח - ע"ב

השמטת כספים נוהג גם בחוץ לארץ רק בזמן שהשמיטה

דף מ' - ע"ב

לעולם יראה אדם עצמו כאילו חציו חייב וחציו זכאי עשה מצוה אחת אשריו שהכריע עצמו ואת כל העולם לכף זכות עבר עבירה אחת אוי לו שהכריע את עצמו וכל העולם לכל חובה. אפילו צדיק גמור כל ימיו ומרד באחרונה ומתחרט על כל הטובות שעשה איבד את הראשונות, אפילו רשע גמור כל ימיו ועשה תשובה באחרונה לא מזכירים לו שוב רשעו.

משנה . כל שישינו במקרא ובמשנה ובדרך ארץ לא במהרה הוא חוטא, וכל שאינו במקרא ובמשנה ובדרך ארץ אינו מן הישוב ופסול לעדות שאינו מקפיד על עצמו ויש לדור הנאה ממנו.

צדיקים נמשלים לאילן שכולו עומד במקום טהרה ונופו נוטה למקום טובא נקצץ נופו כולו עומד במקום טהרה כך הקב"ה מביא יסורים עליהם ונפרע מן הצדיקים על מעט עבירות שבידם ונמצאו כולם נקיים, **רשעים דומים לאילן** שכולו עומד במקום טובא ונופו נוטה למקום טהרה נקצץ נופו כולו עומד במקום טובא כך הקב"ה משפיע להם טובה כדי לטורפם ולהורישם למדריגה תחתונה. **לרבי טרפון מעשה גדול, לרבי עקיבא תלמיד גדול**, נענו כולם שתלמוד גדול שמביא לידי מעשה.

גדול תלמוד שקודם לחלה מ' שנה, לתרומות ומעשרות נ"ד שנה, לשמיטה ס"א שנה, ליובלות פ"ג שנה מתחילת שנת היובל הראשון.

אין תחילת דינו של אדם ביום הדין אלא על מה שלא עסק וכן בתורה שכר תלמודו קודם למעשה.

רגזן לא עלתה בידו אלא כחש בשר ברגזנותו.

האוכל בשוק הרי זה דומה לכלב וי"א שפסול לעדות וכן הוא ההלכה (לר"ח דווקא חוטף פחות משווה פרוטה או דבר שאין מקפיד עליו, לר"א טועם ממוכרים כאילו רוצה לקנות, לר"ת דווקא אם אוכל סעודת פת).

לרבי יעקב אין מתן שכר בעולם הזה, וכן מה שכתוב בכיבוד אב ואם 'למען יאריכון ימיה', ובשילוח הקן 'למען ייטב לך' היינו לעולם הבא.

אין הקב"ה מצרף מחשבה רעה למעשה רק בהרהור עבודה זרה.

שלוחי מצוה אינם ניזוקים לא בהליכתם ולא בחזרתם ומיגן עליהם מהרהור חטא.

אחר יצא לתרבות רעה שראה בן שעלה בסולם בשליחות אביו להביא לו גזולות ושילח האם ונטל הבנים ונפל ואילו דרשה כרבי יעקב לא היה עושה כך, וי"א שראה דבר אחר שגירר לשונו של חוצפית המתורגמן ואמר פה שהפיק מרגליות ילחך בעפר.

ישב ולא עבר עבירה נותנים לו שכר כאילו עשה מצוה אם הגיע דבר ערוה לידו וניצלה ממנה.

כל הבא דבר ערוה וניצל הימנו עושים לו נס, וכרבי חנינא בר פפי שנתבע לעבירה ואמר ומילא עצמו שחין ועשתה היא ונתרפא ברח ונטמן במרחץ שאפילו אם שנים היו נכנסים שם ביום היו ניזוקים ואמר ששני נושא קיסר שמרוהו כל הלילה.

**קידושין דף מ'. יום ו' פרשת האזינו
ז' תשרי תשפ"ד**

מניעה מעבירה/תלמוד גדול/אוכל בשוק

דף מ' - ע"א

'גיבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו', רב צדוק נתבע לעבירה וביקש לאכול, הסיקה התנור לצליות מאכל טמא ונכנס לתוכו ואמר שהעושה זה נכנס לזה ואמרה אילו ידעה שחמור כל כך לא הייתה מצער, רב כהנא מכר קלתות נשים נתבע לעבירה, עלה לראש הגג ונפל וקיבלו אליהו ואמר שהטריחו לבא ממקום רחוק ארבע מאות פרסי, אמר שעניותו הביאו אותו לכך ונתן לו כלי עם דיגרי זהב.

במשנה באלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, לא כתוב גם שילוח הקן אע"ג שכתוב בו 'למען ייטב לך והארכת ימים', שלא כתב אלא מצוות שטוב לשמים ולבריות והוא נקרא צדיק טוב.

הזכות יש לה קרן ופירות, עבירה יש לה קרן ואין לה פירות שאין נפרעים ממנו יותר מכדי רשעו, עבירה שעושה פירות כגון חילול השם שלומדים ממנו לעשות כן נפרעים ממנו יותר מכדי רשעו.

'אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפני ליראי ה' ולחושבי שמו' שהחושב לעשות מצוה ונאנס מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו שמחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה.

מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה, ואם קיים מחשבתו נפרעים ממנו אף על המחשבה, והרהור עבודה זרה מצרפה למעשה שחמורה שכל הכופר בה כמודה בכל התורה כולה, וכל עבירה שחוזר ומהרהר לעשות הקב"ה מצרפה למעשה.

כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה נעשית לו כהיתר.

נוח שיעבור עבירה בסתר ואל יחלל שם שמים בפהרסא.

אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו ואינו יכול לכופו ילך למקום שאין מכירים אותו וילבש ויתכסה שחורים ויעשה כמו שלבו חפץ ואל יחלל שם שמים בפהרסא.

כל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם, שמסתכל בקשת, או שעובר עבירה בסתר כשיכול לכופו יצרו.

אין מקיפים בחילול ה' אחד שוגג ואחד מזיד, שנפרעים ממנו מיד או שאם הייתה מאזניים שקולה ויש באחד העונות חילול השם מכריע את הכף לחובה.

גלוסה - 0527-126-278

הזפייע!

הספר

משנת פינחס

על ירח האיתנים
ממשנתו ותורתו
זפרי פנקסו ומתוך
שיחותיו של
הנאון החסיד הרב
פינחס רוזנצווייס זצ"ל

ניתן להשיג את הספר

בטלפון: 02-5380479

או - 052-7111235

או E-mail - M052711123@gmail.com

כל הזכויות שמורות ©